

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia XXX r.
[...] (2012) XXX draft

KOMUNIKAT KOMISJI

**Komunikat Komisji do państw członkowskich w sprawie zastosowania art. 107 i 108
TFUE do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMUNIKAT KOMISJI

Komunikat Komisji do państw członkowskich w sprawie zastosowania art. 107 i 108 TFUE do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

1. WPROWADZENIE

1. Subsydia eksportowe mogą mieć negatywny wpływ na konkurencję na rynku pomiędzy potencjalnie rywalizującymi dostawcami towarów i usług. Z tego powodu Komisja - jako strażnik konkurencji w ramach Traktatu - zawsze surowo potępiała pomoc eksportową w handlu wewnątrzunijnym, jak również w odniesieniu do wywozu poza UE. Aby zapobiec zakłóceniom konkurencji spowodowanym przez wsparcie ubezpieczenia kredytów eksportowych przez państwa członkowskie, należy dokonać jasnej oceny tego wsparcia na podstawie przepisów UE dotyczących pomocy państwa.
2. Komisja wykorzystała swoje uprawnienia do regulowania pomocy państwa w obszarze krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych, aby rozwiązać kwestię rzeczywistych lub potencjalnych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, nie tylko między eksporterami z różnych państw członkowskich (w trakcie wymiany handlowej wewnątrz UE i poza nią), lecz również między ubezpieczycielami kredytów eksportowych działającymi w UE. W 1997 r. Komisja określiła zasady dotyczące interwencji państwowej w komunikacie do państw członkowskich zgodnie z art. 93 ust. 1 Traktatu WE, stosując art. 92 i 93 Traktatu do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych¹ (komunikat z 1997 r.). Komunikat z 1997 r. miał obowiązywać przez okres pięciu lat od dnia 1 stycznia 1998 r. Następnie w 2001 r.², 2004 r.³, 2005 r.⁴ oraz 2010 r.⁵ komunikat zmieniano oraz przedłużano okres jego obowiązywania. Obecnie ma on zastosowanie do dnia 31 grudnia 2012 r.
3. Z doświadczeń ze stosowania komunikatu z 1997 r., w szczególności podczas kryzysu finansowego w latach 2009-2011, wynika, że należy dokonać przeglądu strategii Komisji w tej dziedzinie.
4. Celem niniejszego komunikatu jest zapobieganie zakłóceniom konkurencji między działającymi w obszarze kredytów eksportowych ubezpieczycielami prywatnymi oraz publicznymi lub otrzymującymi dopłaty państwa, jakie może spowodować

¹ Dz.U. C 281 z 17.9.1997, s. 4.

² Dz.U. C 217 z 2.8.2001, s. 2.

³ Dz.U. C 307 z 11.12.2004, s. 12.

⁴ Dz.U. C 325 z 22.12.2005, s. 22.

⁵ Dz.U. C 329 z 7.12.2010, s. 6.

pomoc państwa, jak również stworzenie równych warunków działania dla eksporterów.

5. Niniejszy dokument ma na celu udzielenie państwom członkowskim bardziej szczegółowych wskazówek dotyczących zasad, na których Komisja zamierza opierać swoją interpretację art. 107 i 108 TFUE oraz ich zastosowania do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych. Ma on sprawić, aby strategia Komisji w tej dziedzinie była jak najbardziej przejrzysta, oraz zapewnić przewidywalność i równe traktowanie. W tym celu określa on szereg warunków, które ubezpieczyciele kredytów eksportowych działający na rachunek państwa lub posiadający gwarancję państwową muszą spełnić, jeżeli zamierzają wejść na rynek krótkoterminowych ubezpieczeń kredytów eksportowych w odniesieniu do ryzyka rynkowego.
6. Ryzyko, które zasadniczo nie jest powiązane z rynkiem, nie jest objęte zakresem niniejszego komunikatu. W związku z tym w komunikacie nie uwzględnia się ubezpieczenia kredytów eksportowych z okresem ryzyka wynoszącym co najmniej dwa lata, jako że obecnie ryzyko takie uznaje się za nierynkowe.
7. W części 2 przedstawiono zakres komunikatu oraz stosowane w nim definicje. W części 3 poruszono kwestię zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE oraz ogólnego zakazu udzielania pomocy państwa w przypadku ubezpieczenia kredytów eksportowych na wypadek ryzyka rynkowego. Natomiast w części 4 przedstawiono kilka odstępstw od definicji ryzyka rynkowego oraz określono warunki interwencji państwa w przypadku ubezpieczenia na wypadek ryzyka rynkowego objętego odstępstwami.

2. ZAKRES KOMUNIKATU I DEFINICJE

2.1. Zakres

8. Niniejszy komunikat dotyczy ubezpieczenia kredytów eksportowych o okresie ryzyka krótszym niż dwa lata.

2.2. Definicje

9. Do celów niniejszego komunikatu stosować się będzie następujące definicje:

„Koasekuracja”: część procentowa każdej ubezpieczonej szkody, której ubezpieczyciel nie obejmuje odszkodowaniem i której koszty ponosi sam ubezpieczony lub która jest ubezpieczona u innego ubezpieczyciela.

„Okres kredytowania”: okres, jaki ubezpieczony eksporter wyznacza kupującemu na zapłatę za dostarczone towary.

„Ryzyko handlowe”: ryzyko, w tym w szczególności:

- arbitralne odrzucenie kontraktu przez dłużnika, tj. wszelkie arbitralne decyzje dłużnika niepublicznego co do przerwania lub zakończenia kontraktu bez uzasadnionej przyczyny;

- arbitralna odmowa przez dłużnika niepublicznego przyjęcia towarów objętych kontraktem bez uzasadnionej przyczyny;
- niewypłacalność niepublicznego dłużnika lub jego poręczyciela;
- przedłużające się niewywiązywanie się z płatności, tzn. niezapłacenie przez dłużnika niepublicznego lub poręczyciela długu wynikającego z kontraktu.

„Ubezpieczenie kredytów eksportowych”: produkt ubezpieczeniowy polegający na tym, że ubezpieczyciel przejmuje ryzyko handlowe lub polityczne, jak to określono w niniejszym komunikacie, związane z przedłużającym się niewywiązywaniem się z płatności, niewypłacalnością lub upadłością kupującego biorącego udział w transakcji handlowej.

„Okres wytwarzania”: okres między datą zamówienia a dostawą lub wysyłką towarów.

„Ryzyko rynkowe”: ryzyko polityczne i handlowe o maksymalnym okresie ryzyka krótszym niż dwa lata, odnoszące się do dłużników (publicznych i niepublicznych) w krajach, w których sektor prywatny dysponuje wystarczającymi możliwościami zabezpieczenia wszelkiego ekonomicznie uzasadnionego ryzyka. Wykaz takich krajów zamieszczono w załączniku do niniejszego komunikatu. Wszelkie pozostałe ryzyko uznaje się za nierynkowe.

„Ryzyko polityczne”: ryzyko, w tym w szczególności:

- ryzyko, że nabywca z sektora rządowego lub dany kraj nie dopuści do zawarcia transakcji lub nie wypełni zobowiązań płatniczych w terminie;
- ryzyko wykraczające poza kontrolę indywidualnego nabywcy lub nieobjęte odpowiedzialnością indywidualnego nabywcy;
- ryzyko, że dany kraj nie dopuści do przeprowadzenia transakcji;
- ryzyko, że dany kraj nie przekaże do kraju ubezpieczonego środków wpłaconych przez nabywcę posiadającego miejsce pobytu w tym kraju.

„Okres ryzyka”: okres wytwarzania plus okres kredytowania.

„Ubezpieczenie ryzyka pojedynczego”: ubezpieczenie wszystkich transakcji sprzedaży na rzecz jednego dłużnika lub ubezpieczenie pojedynczej umowy zawartej z jednym dłużnikiem.

„Ubezpieczenie uzupełniające”: dodatkowe ubezpieczenie wykraczające poza limit kredytu ustanowione przez innego ubezpieczyciela.

3. ZASTOSOWANIE ART. 107 UST. 1 TFUE

3.1. Zasady ogólne

10. Zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
11. W przypadku gdy ubezpieczenie kredytu eksportowego jest udzielane przez ubezpieczyciela działającego na rachunek państwa lub posiadającego gwarancję państwa, obejmuje ono zasoby państwowe. Zaangażowanie państwa może przynieść ubezpieczycielom lub eksporterom wybiórczą korzyść i tym samym może zakłócić konkurencję lub grozić jej zakłóceniem oraz wpłynąć negatywnie na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Aby udzielić wskazówek co do tego, w jaki sposób należy dokonywać oceny tych środków w kontekście przepisów dotyczących pomocy państwa, stworzono poniższe zasady.

3.2. Dopłaty dla ubezpieczycieli

12. Jeżeli ubezpieczyciele kredytów eksportowych działający na rachunek państwa lub posiadający gwarancję państwową odnoszą pewne korzyści w porównaniu z prywatnymi ubezpieczycielami, oznacza to, że w takim przypadku może mieć miejsce pomoc państwa. Korzyści mogą przybierać różne formy i mogą na przykład obejmować:
- a) gwarancje państwa *de jure* lub *de facto* dla pożyczek i strat;
 - b) zwolnienie z wymogu utworzenia odpowiednich rezerw i innych wymogów wynikających z wykluczenia działań w zakresie ubezpieczenia kredytów eksportowych na rachunek państwa lub gwarantowanych przez państwo na podstawie dyrektywy Rady 73/239/EWG⁶;
 - c) ulgi lub zwolnienia z normalnie należnych podatków (takich jak podatki od spółek i podatki obciążające polisy ubezpieczeniowe);
 - d) przyznanie pomocy lub dostarczanie kapitału przez państwo lub inne formy finansowania, które nie są zgodne z zasadami testu prywatnego inwestora;
 - e) świadczenie przez państwo usług w naturze, takich jak zapewnienie dostępu do infrastruktury państwowej, obiektów lub poufnych informacji państwowych i możliwość korzystania z nich na warunkach nieodpowiadających ich wartości rynkowej; oraz

⁶ Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3).

- f) reasekurację bezpośrednią przez państwo lub gwarancję bezpośredniej reasekuracji przez państwo na warunkach bardziej korzystnych niż warunki proponowane przez prywatny rynek reasekuracji, co prowadzi do obniżenia cen ochrony reasekuracyjnej lub do sztucznego stworzenia zdolności, które nie wystąpiłyby na rynku prywatnym.

3.3. Zakaz pomocy państwa dla kredytów eksportowych

13. Wyżej wymienione korzyści dla ubezpieczycieli w odniesieniu do ryzyka rynkowego mają wpływ na wewnątrzwspólnotowy handel usługami. Ponadto prowadzą one do różnic w ochronie ubezpieczeniowej na wypadek ryzyka rynkowego, oferowanej w poszczególnych państwach członkowskich. To zjawisko zakłóca konkurencję między przedsiębiorstwami w państwach członkowskich i wywiera także skutki uboczne na wymianę handlową wewnątrz UE, niezależnie od tego, czy jest to eksport wewnątrzwspólnotowy czy też eksport poza UE⁷. W przypadku gdy ubezpieczyciele kredytów eksportowych działający na rachunek państwa lub posiadający gwarancję państwową odnoszą jakiegokolwiek korzyści tego rodzaju w porównaniu z ubezpieczycielami prywatnymi, konieczne jest określenie warunków, na jakich mogą oni prowadzić działalność, aby zagwarantować, że nie będą korzystać z pomocy państwa. W takiej sytuacji wymagane jest, aby nie ubezpieczali oni ryzyka rynkowego.
14. Korzyści dla ubezpieczycieli mogą też zostać, przynajmniej częściowo, przeniesione na eksporterów. Takie korzyści mogą zakłócić konkurencję i wymianę handlową oraz stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jeżeli jednak warunki dla świadczenia usług ubezpieczenia kredytów eksportowych w odniesieniu do ryzyka rynkowego zostaną spełnione, jak określono w części 4.3 niniejszego komunikatu, Komisja uzna, że żadna nienależna korzyść nie została przeniesiona na eksporterów.

4. WARUNKI ŚWIADCZENIA USŁUG UBEZPIECZENIA KREDYTÓW EKSPORTOWYCH W ODNIESIENIU DO RYZYKA RYNKOWEGO

4.1. Zasady ogólne

15. Jak wspomniano powyżej, jeżeli ubezpieczyciele kredytów eksportowych działający na rachunek państwa lub posiadający gwarancję państwową odnoszą jakiejkolwiek korzyści finansowe w porównaniu z ubezpieczycielami prywatnymi, jak opisano w pkt 12, nie wolno im ubezpieczać ryzyka rynkowego. Jeżeli pragnęliby ubezpieczać ryzyko rynkowe, należałoby zagwarantować, że nie korzystają przy tym, bezpośrednio lub pośrednio, z pomocy państwa. W tym celu muszą oni najpierw posiadać pewną ilość własnych środków (margines wypłacalności, w tym fundusz gwarancyjny) oraz rezerwy techniczne (rezerwa na wyrównanie szkodowości) oraz muszą uzyskać wymagane zezwolenie zgodnie z dyrektywą 73/239/EWG. Muszą

⁷ W swym wyroku w sprawie C-142/87 *Królestwo Belgii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, Trybunał orzekł, że nie tylko dopłaty do eksportu w obrębie Wspólnoty, ale również dopłaty do eksportu poza Wspólnotę mogą mieć wpływ na konkurencję i handel w obrębie Wspólnoty. Obydwa rodzaje operacji są ubezpieczone przez ubezpieczycieli kredytów eksportowych i dlatego też dopłaty do obydwu mogą mieć wpływ na konkurencję i handel wewnątrz Wspólnoty.

także prowadzić przynajmniej oddzielny rachunek dla celów administracyjnych oraz oddzielne rachunki dla ubezpieczenia ryzyka rynkowego i ryzyka nierynkowego na rachunek państwa lub posiadającego gwarancję państwową, aby wykazać, że nie otrzymują oni pomocy państwa na ubezpieczenie ryzyka rynkowego. Rachunki dla działalności ubezpieczonej na własny rachunek ubezpieczyciela powinny być prowadzone zgodnie z dyrektywą Rady nr 91/674/WE⁸.

16. Jednostki zależne ubezpieczycieli kredytów eksportowych działających na rachunek państwa lub posiadających gwarancję państwową nie mogą otrzymywać pomocy państwa na ubezpieczenie ryzyka rynkowego, jak określono w pkt 12.
17. Państwa członkowskie udzielające ochrony reasekuracyjnej dla ubezpieczyciela kredytów eksportowych poprzez uczestnictwo lub zaangażowanie w umowy reasekuracyjne sektora prywatnego pokrywające zarówno ryzyko rynkowe, jak i nierynkowe będą musiały wykazać, że jego postanowienia nie obejmują dopłat państwa w rozumieniu punktu 12 f).

4.2. Odstępstwa od definicji ryzyka rynkowego

18. Wbrew definicji ryzyka rynkowego, ryzyko handlowe i polityczne, które ponosi dłużnik, powstałe w krajach wymienionych w załączniku, uznaje się za nierynkowe w następujących sytuacjach:
 - a) jeżeli Komisja postanowi tymczasowo usunąć jeden lub kilka krajów z wykazu krajów o ryzyku rynkowym, określonego w załączniku, za pomocą mechanizmu opisanego w części 5.2, ponieważ możliwości prywatnego rynku ubezpieczeń w tym kraju lub w tych krajach nie są wystarczające, aby pokryć wszelkie ekonomicznie uzasadnione ryzyko;
 - b) jeżeli Komisja, po otrzymaniu zawiadomienia od państwa członkowskiego, postanowi, że ryzyko, które ponoszą małe i średnie przedsiębiorstwa objęte stosowną definicją UE⁹, których całkowite roczne obroty eksportowe nie przekraczają kwoty 2 mln EUR, jest tymczasowo nierynkowe w danym państwie członkowskim;
 - c) jeżeli Komisja, po otrzymaniu zawiadomienia od państwa członkowskiego, postanowi, że ubezpieczenie ryzyka pojedynczego dotyczące okresu kredytowania wynoszącego między 181 dni a dwa lata jest tymczasowo nierynkowe w danym państwie członkowskim;
 - d) jeżeli Komisja, po otrzymaniu zawiadomienia od państwa członkowskiego, postanowi, że z powodu innych czynników związanych w szczególności z warunkami dostawy ubezpieczenia kredytu eksportowego, pewne rodzaje ryzyka są tymczasowo nierynkowe w danym państwie członkowskim.

⁸ Dyrektywa Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 374 z 31.12.1991, s. 7).

⁹ Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

19. Aby zminimalizować zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, tymczasowo nierynkowe ryzyko, jak określono w pkt 18, może być pokryte przez ubezpieczycieli kredytów eksportowych działających na rachunek państwa lub posiadających gwarancję państwa, pod warunkiem, że spełnią oni warunki określone w części 4.3.

4.3. Warunki ubezpieczenia ryzyka rynkowego nieobjętego zakresem definicji

4.3.1. Jakość ubezpieczenia

20. Jakość ubezpieczenia oferowanego przez ubezpieczycieli kredytów eksportowych działających na rachunek państwa lub posiadających gwarancję państwa musi być zgodna z standardami rynkowymi. W szczególności, ubezpieczeniem może być objęte jedynie ryzyko uzasadnione ekonomicznie, w tym przedłużające się niewywiązywanie się z płatności. Rodzaje ryzyka określone w pkt 18 lit. b) i c), które prywatni ubezpieczyciele ocenili i odmówili ich ubezpieczenia w ramach polisy obejmującej całkowite obroty przedsiębiorstwa, ponieważ nie były one ekonomicznie uzasadnione, nie mogą zostać objęte ubezpieczeniem. Odsetek ubezpieczenia może wynieść maksymalnie 90% w przypadku ryzyka handlowego i politycznego, a okres powstania szkody musi wynosić co najmniej 90 dni.

4.3.2. Zasady ubezpieczenia

21. Przy ocenie ryzyka zawsze należy stosować rzetelne zasady dotyczące ubezpieczenia. Ryzyko zawarcia transakcji o niesolidnych podstawach finansowych nie może zatem kwalifikować się do objęcia systemem wsparcia publicznego. W odniesieniu do tych zasad kryteria akceptacji ryzyka powinny być jasne, a eksporterzy powinni wykazać się pozytywnym doświadczeniem, jeżeli chodzi o transakcje handlowe i płatności. Kupujący powinni posiadać bezszkodowy przebieg ubezpieczenia, a prawdopodobieństwo niewywiązania się z płatności przez kupujących oraz ich wewnętrzne lub zewnętrzne ratingi finansowe powinny być możliwe do zaakceptowania.

4.3.3. Ustalanie odpowiednich cen

22. Ponoszenie ryzyka w przypadku umowy ubezpieczenia kredytu eksportowego musi być wynagradzane stawką w odpowiedniej wysokości. Aby zminimalizować wypieranie prywatnych ubezpieczycieli z rynku, średnia wysokość stawek w ramach systemów wspieranych przez państwo musi być ustalona na wyższym poziomie niż średnie stawki pobierane przez prywatnych ubezpieczycieli za ubezpieczenie podobnego ryzyka. Taki wymóg zapewnia stopniowe likwidowanie interwencji państwowej, ponieważ pobieranie wyższej stawki zagwarantuje, że eksporterzy powrócą do zawierania umów z prywatnymi ubezpieczycielami, jak tylko pozwolą na to warunki rynkowe, a ryzyko znowu stanie się ryzykiem rynkowym.
23. Ceny uznaje się za stosowne, jeżeli dla właściwej kategorii ryzyka, określonej w poniższej tabeli, pobiera się minimalną stawkę¹⁰ („bezpieczną stawkę”).

¹⁰ Dla właściwej kategorii ryzyka przedział bezpiecznych stawek został ustalony na podstawie jednorocznych spreadów swapu ryzyka kredytowego (CDS) w oparciu o rating łączony, obejmujący między innymi ratingi trzech głównych agencji ratingowych (Standard & Poor, Moody's i Fitch), za

Zastosowanie ma bezpieczna stawka, chyba że państwa członkowskie przedstawią dowody, że takie stawki są nieodpowiednie w danym przypadku.

Kategoria ryzyka ¹¹	Roczna stawka z tytułu ponoszenia ryzyka ¹² (% ubezpieczonej sumy)
Doskonała ¹³	[0,2 % — 0,4 %]
Dobra ¹⁴	[0,5 % — 0,9 %]
Zadowalająca ¹⁵	[1,2 % — 2,3 %]
Słaba ¹⁶	[2,5 % — 4,5 %]
Zła ¹⁷	Stawka bezpieczna nie jest dostępna

24. W przypadku koasekuracji, reasekuracji oraz ubezpieczenia uzupełniającego ceny uznaje się za odpowiednie, jeżeli pobierana stawka jest co najmniej o [20 %] wyższa niż stawka w przypadku ubezpieczenia pierwotnego.

25. Do stawki z tytułu ponoszenia ryzyka dodaje się opłatę administracyjną. Niezależnie od warunków umowy należy pobierać opłatę w wysokości co najmniej [0,2 % – 0,5 %] ubezpieczonej sumy.

4.3.4. *Przejrzystość i sprawozdawczość*

26. Państwa członkowskie muszą opublikować na stronach internetowych ubezpieczycieli kredytów eksportowych działających na rachunek państwa lub posiadających gwarancje państwowe informacje na temat systemów stosowanych w przypadku ryzyka określonego w pkt 18, wymieniając wszystkie warunki mające zastosowanie w danym przypadku.

okres ostatnich pięciu lat (2007–11), przy założeniu, że średni współczynnik szkód dla krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych wynosi [40 %].

¹¹ Kategorie ryzyka oparte są na ratingach kredytowych. Ratingi nie muszą pochodzić z konkretnych agencji ratingowych. Akceptowane są również krajowe systemy ratingowe lub systemy ratingowe stosowane przez banki. W przypadku firm nie posiadających ratingu publicznego można zastosować rating oparty na możliwych do zweryfikowania informacjach.

¹² Bezpieczną stawkę dla umów ubezpieczenia o okresie ważności wynoszącym 30 dni można obliczyć poprzez podzielenie tych wartości przez 12.

¹³ Doskonała kategoria ryzyka obejmuje ryzyko odpowiadające ratingom kredytowym przyznawanym przez agencję Standard & Poor na poziomie AAA, AA+, AA, AA-, A+, A, A-.

¹⁴ Dobra kategoria ryzyka obejmuje ryzyko odpowiadające ratingom kredytowym przyznawanym przez agencję Standard & Poor na poziomie BBB+, BBB lub BBB-.

¹⁵ Zadowalająca kategoria ryzyka obejmuje ryzyko odpowiadające ratingom kredytowym przyznawanym przez agencję Standard & Poor na poziomie BB+, BB lub BB-.

¹⁶ Słaba kategoria ryzyka obejmuje ryzyko odpowiadające ratingom kredytowym przyznawanym przez agencję Standard & Poor na poziomie B+, B lub B-.

¹⁷ Zła kategoria ryzyka obejmuje ryzyko odpowiadające ratingom kredytowym przyznawanym przez Standard & Poor na poziomie CCC lub niższym, które zasadniczo nie powinno być objęte ubezpieczeniem.

27. W dniu 30 [czerwca] roku następującego po interwencji państwa, państwa członkowskie muszą przedłożyć Komisji roczne sprawozdania dotyczące ryzyka określonego w pkt 18, które pokrywają ubezpieczyciele kredytów eksportowych działający na rachunek państwa lub posiadający gwarancję państwa.
28. Sprawozdanie musi zawierać informacje dotyczące wykorzystania systemu, w tym w szczególności dane na temat całkowitej wartości przyznanych limitów kredytowych, obrotów objętych ubezpieczeniem, pobranych stawek, zgłoszonych i wypłaconych roszczeń odszkodowawczych oraz kwot odzyskanych.

5. KWESTIE PROCEDURALNE

5.1. Zasady ogólne

29. Ryzyko opisane w pkt 18 lit. a) może być objęte ubezpieczeniem przez ubezpieczycieli kredytów eksportowych działających na rachunek państwa lub posiadających gwarancję państwową, na warunkach określonych w części 4.3. W takich przypadkach nie jest konieczne powiadamianie Komisji.
30. Ryzyko opisane w pkt 18 lit. b), c) i d) może być objęte ubezpieczeniem przez ubezpieczycieli kredytów eksportowych działających na rachunek państwa lub posiadających gwarancję państwową, na warunkach określonych w części 4.3 i po powiadomieniu o tym Komisji oraz uzyskaniu jej zgody.
31. Niewypełnienie jednego z warunków określonych w części 4.3 nie oznacza automatycznie, że objęcie kredytu eksportowego ubezpieczeniem lub systemem ubezpieczenia jest zabronione. Jeżeli państwo członkowskie zamierza dokonać zmiany któregośkolwiek z warunków lub jeżeli istnieją jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, czy planowane ubezpieczenie kredytu eksportowego lub planowany system ubezpieczeń spełnia warunki określone w niniejszym komunikacie, należy powiadomić o tym Komisję.
32. Analiza pod względem przepisów dotyczących pomocy państwa nie przesądza o zgodności danego środka z innymi postanowieniami traktatu.

5.2. Zmiana wykazu krajów o ryzyku rynkowym

33. Przy określaniu, czy niewystarczające zdolności w sektorze prywatnym uzasadniają tymczasowe usunięcie danego kraju z wykazu krajów o ryzyku rynkowym, zgodnie z pkt 18 lit. a), Komisja weźmie pod uwagę następujące wskaźniki:
- a) Zmniejszenie zdolności w sektorze prywatnych ubezpieczeń kredytów: w szczególności, wycofanie się z danego rynku znaczącego ubezpieczyciela działającego na skalę międzynarodową, znaczne zmniejszenie (o co najmniej [20 - 30%]) całkowitej kwoty ubezpieczonej oraz znaczny spadek (o co najmniej [20 - 30%]) wskaźnika akceptowalności na rynku w okresie 12 miesięcy, odnotowany w jednym z państw członkowskich.
 - b) Pogorszenie się ratingu sektora publicznego: w szczególności, nagłe zmiany ratingu kredytowego w okresie 12 miesięcy, np. wielokrotne obniżanie ratingu w okresie 12 miesięcy przez niezależne agencje ratingowe, oraz duży wzrost

spreadów swapu ryzyka kredytowego w porównaniu ze średnią wartością występującą w grupie krajów znajdujących się w pierwszych 25 % wszystkich krajów o ryzyku rynkowym.

- c) Pogorszenie się ratingu sektora przedsiębiorstw: w szczególności, nagły wzrost liczby przypadków niewypłacalności w kraju importującym w okresie 12 miesięcy.
34. Kiedy zdolności rynkowe staną się niewystarczające, aby pokryć ekonomicznie uzasadnione ryzyko, Komisja może dokonać przeglądu wykazu krajów o ryzyku rynkowym na pisemny wniosek pięciu państw członkowskich lub z własnej inicjatywy. Musi ona uzyskać stosowne dane od prywatnych ubezpieczycieli kredytów eksportowych oraz od państw członkowskich.
35. Komisja, proponując zmianę wykazu krajów o ryzyku rynkowym znajdującego się w załączniku, musi przeprowadzić konsultacje z państwami członkowskimi, prywatnymi ubezpieczycielami oraz zainteresowanymi stronami. Czas trwania konsultacji nie może być zazwyczaj dłuższy niż 15 dni roboczych. Państwa członkowskie muszą zostać pisemnie powiadomione o decyzji Komisji.
36. Zmieniony wykaz krajów o ryzyku rynkowym musi obowiązywać przez okres co najmniej 12 miesięcy. Polisy ubezpieczeniowe zawarte w tym czasie mogą być ważne najwyżej przez 90 dni po wygaśnięciu ważności zmienionego wykazu. Jeżeli zdolności rynkowe, jak określono w pkt 33, nadal pozostają niewystarczające, trzy miesiące przed upływem ważności zmienionego wykazu Komisja może podjąć decyzję o przedłużeniu okresu obowiązywania wykazu.
37. Komisja może, po konsultacji z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami, dokonać przeglądu wskaźników uwzględnianych przy zmienianiu wykazu krajów o ryzyku rynkowym. Może ona również zadecydować o zmodyfikowaniu sposobu dokonywania zmian w wykazie.

5.3. Zawiadomienia o odstępstwach określonych w pkt 18 lit. b) i lit. c)

38. W przypadkach określonych w pkt 18 lit. b) i lit. c) dane dostępne obecnie Komisji wskazują na to, że istnieje luka na rynku i że w związku z tym omawiane ryzyko jest ryzykiem nierynkowym. Należy pamiętać o tym, że nie każde państwo członkowskie charakteryzuje się niewystarczającym ubezpieczeniem takiego ryzyka i że sytuacja może z czasem ulec zmianie, jako że sektor prywatny może zainteresować się tym segmentem rynkowym. Interwencja państwa powinna być dopuszczalna jedynie w odniesieniu do ryzyka, które w innym przypadku nie zostałoby objęte ubezpieczeniem na rynku.
39. Z tych powodów, jeżeli państwo członkowskie pragnie objąć ubezpieczeniem rodzaje ryzyka wyszczególnione w pkt 18 lit. b) lub lit. c), musi wykazać w swoim zawiadomieniu, że skontaktowało się z dwoma znaczącymi ubezpieczycielami działającymi w danym kraju i że dało im możliwość przedstawienia dowodów potwierdzających, że ubezpieczenie danego rodzaju ryzyka jest oferowane w tym kraju. Jeżeli ubezpieczyciele, w ciągu 30 dni od otrzymania wniosku państwa członkowskiego, nie przedstawiają państwu członkowskiemu lub bezpośrednio Komisji danych dotyczących warunków ubezpieczenia i ubezpieczonych kwot w

odniesieniu do rodzaju ryzyka, który państwo członkowskie pragnie objąć ubezpieczeniem, Komisja uzna takie ryzyko za ryzyko nierynkowe.

5.4. Zawiadomienia w innych przypadkach

40. W przypadkach określonych w pkt 18 lit. d), dane państwo członkowskie musi wykazać, że w tym konkretnym państwie członkowskim ubezpieczenie nie jest dostępne dla eksporterów z powodu szoku podażowego na prywatnym rynku ubezpieczeń, wynikającego w szczególności z wycofania się z tego kraju znaczącego ubezpieczyciela, obniżenia zdolności lub ograniczonej oferty produktów w porównaniu z innymi państwami członkowskimi.

6. WEJŚCIE W ŻYCIE I CZAS TRWANIA

41. Niniejszy komunikat wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 2018 r.

ZALĄCZNIK

LISTA KRAJÓW O RYZYKU RYNKOWYM

Wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej

Australia

Kanada

Islandia

Japonia

Nowa Zelandia

Norwegia

Szwajcaria

Stany Zjednoczone Ameryki